

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΦΙΛΩΝΟΣ ΚΤΕΝΙΔΟΥ — «Ἡ Προξενεία».

Ἡ «Προξενεία» τοῦ κ. Φίλ. Κτενίδου εἶναι τὸ τέταρτο κατὰ σειρά θεατρικό του ἔργο, (Τὰ τρία προηγούμενα εἶναι α') Ὁ Ξενητέας β') Τὸ Μαυροκόρτσι καὶ γ') Ὁ Μάραντον), καὶ ἀπὸ ἀποψη τέχνης τὸ καλύτερο. Ἡ πλοκὴ του φυσικὴ κι' ἀβίαστη. Ὁ ἀδελφὸς (Νίκος) γιὰ νὰ καλοπαντρέψῃ τὴν ἀδελφή του προσφέρεται νὰ δώσῃ ὡς προίκα καὶ τὸ πατρικὸ του σπίτι, πού τὸ ζητοῦσε ἐπίμονα ὁ γαμπρὸς (Πέτρος). Τῆ θυσία αὐτὴ μὲ δυσκολία τὴ δέχτηκε ἡ μητέρα (Ἄννα) καὶ ἡ ἀδελφή του (Γαλήνη), γιὰτὶ ὁ νέος χωρὶς σπίτι σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ Πόντου δὲν ἦταν νοικοκύρης καὶ δεκτὸς γιὰ γαμπρὸς δὲ γινότανε. Καὶ πραγματικῶς, ὁ πατέρας (Χατοῆς) τῆς κόρης πού ἀγαποῦσε ὁ Νίκος, μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ Νίκος δὲν ἔχει σπίτι τοῦ ἔκοψε κάθε ἐλπίδα. Ἡ Γαλήνη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν ἀδελφὸ της ἀπὸ τὴ δυστυχία προσφέρεται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ σπίτι κι' ὡς χαλάση ὁ δικὸς της γάμος. Ὁ Νίκος δὲ δέχεται κι' ἀποφασίζει νὰ ξενιτευθῆ. Τὸ αἶσθημα ὅμως τῆς κόρης τοῦ Χατοῆ πρὸς τὸ Νίκο στὸ τέλος λυγίζει τὸ πρακτικὸ καὶ ἔθιμικὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα καὶ τὸ ἔργο τελειώνει μὲ τὸ γάμο τῶν δύο ἀγαπημένων καὶ τὴ χαρὰ ὅλων. Διάφοροι γραφικοὶ ποντιακοὶ γοροὶ ἔδωκαν στὴν παράσταση ὄμορφο θεαματικὸ φινάλε.

Σ' ὄλο τὸ ἔργο μὲγάλου ρόλου ἔπαιξε ἡ προξενήτρα (Θυμία) πού σὲ πολλὰ σημεῖα ἦταν συνδετικὸς κρίκος.

Ἡ ψυχολογία τῶν προσώπων καὶ ἡ φυσικότης τοῦ διαλόγου, ἡ τρυφερότης τῶν αἰσθημάτων, ἡ σύγκρουση τῶν χαρακτήρων καὶ ἀντιλήψεων καὶ πρὸ παντὸς ἡ ζωνερὴ κίνηση πού εἶχε τὸ ἔργο, ἀπέδειξαν ὅτι ὁ κ. Κτενίδος ἔχει κατακτιῆσει τὴ σκηνὴ καὶ γνωρίζει τὰ μυστικὰ της.

Τὸ ἀνάβασμα τῆς «Προξενείας» ἀπὸ τὸν εἰδικὸ ποντιακὸ θίασο τοῦ κ. Ν. Σπανίδου ὑπῆρξε σχεδὸν ἄρτιο σὲ ὅλα. Ἐξαιρετικὴ ἐδείχθηκε ἡ Φ. Καλαϊτσίδου στὸ ρόλο τῆς προξενήτρας, (Θυμία) καὶ ἡ Π. Παναγιωτίδου ὡς μητέρα (Ἄννα). Ἡ Φ. Πουλουλίδου κάπως ἀδύνατη στὸ ρόλο τῆς Γαλήνης, ἀν καὶ ἦταν καλὰ μελετημένη. Ὁ Ν. Σπανίδης ἦταν ἀφθαστος στὸν ρόλο τοῦ Νίκου. Πολὺ καλὸς ὁ Ἡ. Κοκοζίδης ὡς Μίλτος φίλος τοῦ Νίκου, καὶ ἱκανο-

ποιητικὰ ἐπίσης ἔπαιξαν τοὺς ρόλους τῶν ὁ Ἰ. Γουρζουλίδης ὡς Πέτρος κι' ὁ Στ. Βουτυρᾶς ὡς Χατζῆς.

Οἱ παραστάσεις αὐτές, τὸ ἐτόνισα καὶ ἄλλοτε, εἶχαν μιὰ σημαντικὴ προσφορὰ ὄχι μόνο καλλιτεχνικὴ ἀλλὰ καὶ—πρὸ παντός—ἐθνικὴ, καὶ εἶναι κάτι πού λείπει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Πρέπει ὅμως κατὰ τὴ γνώμη μου νὰ συστηματοποιηθῆ καὶ νὰ γίνῃ ἕνας Ὁργανισμὸς «Τὸ Ποντιακὸ Θέατρο τῆς Θεσσαλονίκης». Νομίζω ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ κατάλληλοι ὑπάρχουν καὶ τὰ μέσα μπορεῖ νὰ ἐξευρεθοῦν.